

1. kapitola

Démoni

Ken Wood se ráno probudil opravdu brzo. Neměl v plánu vstávat před obědem, ale ranní liják, který mohl zaskakovat za Niagarské vodopády, mu pozměnil původní plány. Ken Wood alias Šílenec z Kentucky se vztyčil ze zahradního lehátka plného vody a nejistým krokem postřeleného výběřčího daní vrávoral k přízemní terase. Mělo být krásné letní jitro, ale obloha byla na tuhle roční dobu nezvykle temná. Dnes to vypadalo spíš na lov tornád než na cokoli jiného. Mraky byly příliš hrozné a příliš rychlé.

„Pěkný konec světa,“ pomyslel si mladík a kryl se před přívaly deště kusem zlomené plastové židle. „Snad ho mám v pojistce...“

Zahradu ozářil rozvětvený blesk a rozřízl oblohu na několik kusů. Ken Wood se vyhnul barikádě z poházených a převrácených křesel a stolků a francouzským oknem vstoupil do budovy. Hrom dohřměl a skleněné tabulky dozněly. Prudký liják bičoval zem.

Oválná hala s dvojitým schodištěm a kubisticky vyvedenou fontánou nesla sloní stopy včerejší dotočné. Všude se povalovaly láhve od bourbonu, originál ruského šampusu a zmačkané pивní plechovky hlavního sponzora. Na zemi trpěly propálené koberce a na zdi vlevo od křbové římsy umíralo v oválném rámu roztráštěné secesní zrcadlo. Ken postupoval k barovému pultu a obezřetně překračoval či obcházel pracovníky filmového štábu, dřímající na podlaze v objetí dívek, které byly na výplatní listině uvedené v kolonkách „kompars“.

„Majitel každopádně nebude škodný,“ uvažoval mladík a znaveně zdravil probouzející se příští filmové hvězdičky. „Za balík, co dostane za tenhle oskarovej mejdan, si pořídí nejmíň další vilu.“ Škytl na potvrzení originální myšlenky a stále si to šněroval k baru, klikatě, ale neomylně. Připomínal kybernetickou myš v labyrintu.

„Pán si bude přát?“ ozvalo se odnikud.

Filmový kaskadér se mátožně rozhlédl. Už už se chystal vzdát pátrání po tajemném hlase, když se mu v zorném poli zjevil mexický číšník. Uklízel kolem baru a teď se vztyčil s košem plným plechovek Budweiseru. Na hlavě měl široký slamák a pod slamákem snědý

obličej, jemuž dominoval boxerský nos a pod ním pečlivě zastřižený knírek. Pod knírkem zářil úsměv širší než coloradský kaňon.

„Sodu, colu nebo vodu,“ řekl Ken Wood a s notnou dávkou úsilí opětoval úsměv. „Díky.“

Mexičan pochopil, o co kaskadérovi jde, a odložil odpadkový koš. Posbíral z pultu vymyté barmanské náčiní.

„A co takhle Drsnou Daisy, pane?“ pronesl s výrazem vítěze soutěže o nejlepší drink Středozápadu a vyhodil do vzduchu obě části šejkru. „Zabijáka alkoholu!“

Ken Wood chvíli nevěděl, na co se má dívat. Mládenec měl náhle šest rukou, byl na několika místech najednou, do šejkru lil různobarevné kapaliny, z lednice přihodil jiskřící kostky ledu, obsah vlil do mixéru, opět to přelil do šejkru a po chvílce podával kaskadérovi ledovou tříšť barvy pískovce v Grand Canyonu. Ken se usadil na barovou stoličku – ta zasténala, také neměla ideální ráno – a uchopil masivní sklenici. Nedůvěřivě si ji prohlížel proti světlu.

„Netřepat, promíchat,“ poznamenal zdánlivě bez souvislosti a pohlédl zkoumavě na barmana samouka. „Ty nemáš lidi od filmu moc rád, co?“

„Já mám všechny lidi rád, pane!“

„Nech toho pána tam, kde je. Já jsem Ken. A tenhle drink, to je...“

„Já vím, že jste Ken, pane Šílenec,“ usmál se Mexičan. „A tohle je dobrý pití!“ A do nápoje ještě rozklepl syrové vejce. „Včera dobrý pití, ale moc, mnoho moc! Dneska tohle ještě dobřejší pití – a takhle málo stačí! Žádný hlavobol, nebo... bolehlav? Hlavně nebojte, pane Šílenec!“

Poslední věta rozhodla. Ken Wood se přece nebojí ani čerta, jak mu v opileckých průpovídkách vždy vysvětloval šéfproducent Malcolm. Na třikrát do sebe obrátil obsah sklenice – a ztuhl. Pokud by hrál v animovaném filmu, vylétly by mu z jamek oční bulvy, jazyk by se vyroloval z úst jako rudý koberec, hlava by zmodrala a pak by se nafoukla do velikosti horkovzdušného balónu. Potom by explodovala, logicky. Mladík tedy očekával, co se bude dít dál, pochopitelně.

Pohlédl ven.

Přestalo pršet. Slunce se prodíralo temnými mračny a mělo divnou barvu. Kaskadér si pohlédl vyprázdněnou sklenici

životabudiče a pak pohlédl do zrcadlové stěny za barem. Párkrát zamrkal, zavrtěl hlavou a opět vyhlédl ven.

„Tohle bylo dobrý. Opravdu vynikající pití. Poslyš, příteli,“ oslovil barmana, „to tady máte pořád takhle fialový rána?“

„Nikoli, pane. Výlučně dnešní den,“ prohlásil snědý mladík za pultem, pokrčil rameny a letmo se pokřivoval.

„Výlučně dneska,“ opakoval kaskadér a odložil sklenici na barový pult. Dlouze se zamyslel, myšlenek se mu však v alkoholu nabouraných neuronech nedostávalo. Kde nic není, ani smrt nebere... Na chvíli znehybněl a pak si říhl tak hlasitě, až nahoře v patře třískly dveře. Udiveně se ohlédl. Že by pouhým krknutím dokázal tohle?

* * *

„Ahoj, Šilence,“ zazvonily seshora rolničky dívčího hlasu. „Jak je, takhle po ránu?“ zasmála se zvonkohra.

Ken Wood se zvolna otáčel, ale i tak to bylo příliš rychlé. Vzhledem ke svému stavu ztratil rovnováhu a málem spadl z barové sedačky. Zachytil se bambusové tyče, podpírající slaměnou stříšku nad barem, a pomalu zvedal hlavu... A postupně objevoval sestupující krásu. Černá sportovní obuv s bílým logem ve tvaru odškrtnuté položky, štíhlá lýtka a dlouhá pevná stehna. Bílé šortky těsně obepínaly boky krásky, na jejíž jméno si nemohl zaboha vzpomenout.

„No, podle mě po ránu začíná až tak za dvě hodiny. Ale jinak jsem v pořádku,“ řekl Ken Wood tak samozřejmě, až obloha zčervenala studem. „A co ty, jak pořád žiješ, kotě?“

„Tváříš se, jako bys po letech zase spatřil první lásku ze školky,“ usmála se Afrodité a pokračovala v sestupu z mramorového Olympu. Měla na sobě žluté, tenounké tílko se zřetelně viditelnými bradavkami velikosti mexického dolaru. Na nadrech se skvěl dvakrát zaoblený nápis *Kiss Me All!*

Mladíkovi došlo, odkud ji zná. Podrbal se na čele.

„Pokud se nepletu, jseš moje včerejší šťastná hvězda.“

„To se nepleteš. Ale jen včerejší... Strávili jsme spolu pár příjemných chvil, jenže pak tě chlapi z produkce zlákali na partičku pokeru.“

Kena rozbolela hlava. Vzpomínal si. A přemýšlel, kolik zase prohrál.

„Moc štěstí jsi zrovna neměl.“

„Doufám, že mi nechali auto... Ty's tam byla taky?“

„Nechtěl jsi mě pustit! Prý jsem tvůj bodyguard,“ zasmála se a pohodila vlasy. Kenovi bylo čím dál lépe. „Ještě než jsi ve čtyři ráno někam zmizel, svěřoval ses mi u baru. Docela síla, ti řeknu. Nechtěla bych žít tvůj život. Pořád na útěku. S rodiči z toho Česka, pak zase před ruskejma špiónama, potom ty tajný kódy...“

„Hele, kočko, víš co? Zapomeň na to. Ráno není všechno takový, jak se večer u baru blábolí.“

„Ty jsi neutíkal s rodiči pod palbou z ruských tanků a vrtulníků?“

„Ani ne. Tou dobou se už emigrovat nemuselo. Já se narodil tady, ve Státech. Naši sem šli za kšeftem a já měl štěstí, že táta znal jednoho režiséra, českýho, jak jinak. Já sám jsem byl v Čechách jen třikrát.“

„A co tvoje jméno?“

„No, to je další story. Prostě – táta byl Dub, tak to nějak přeložil. Dub, Wood.“

„Ale zas takový dřevo nejsi,“ usmála se kráska. Ken si nebyl zrovna moc jistý, jak to myslí. „To bys přece nebyl proslavený Šílenec z Kentucky! Dokonce už ani nemusíš točit ty fekální bijáky, jak jsi o tom večer filozofoval.“

„Ehm, jasně. Víím, co jsem rozebíral. Vždyť béčka jsou někdy opravdu...“

Dívka k němu přistoupila, opřela se pevnými ňadry o jeho hrud' a položila mu ukazováček na rty: „Nejen béčka, můj recenzente,“ zašeptala. „A teď buď chvíli zticha. Nebuď sprostý a zkus se pro změnu chovat jako gentleman, co říkáš? Odpoledne letím domů, do Bostonu, a je teprve ráno.“

Ken Wood ji zvedl do výše a zahleděl se jí přes vytvarované prsy do usměvavého obličejce.

„Víš, že jsi fantastická holka? Poslyš...“

„Jessie. Zřejmě ti to vypadlo z hlavy,“ poznamenala studentka filmové školy, obor režie, a nevinně se usmála. Učiněná Máří Magdaléna ze zpracování Jesus Christ Superpunk. Včetně ornamentálně potetovaného krku.

„Kdyby jen to, Jess. Na pár hodin se mi úplně odpojil vnitřní harddisk. Má zřejmě víc rozumu než já,“ řekl Ken a kul železo, dokud bylo žhavé. „Poslyš, vím o prima jezírku s báječnou vodou. A jak tak koukám, venku zase pere slunce – a tady to je stejně o ničem.“

„Na to, co jsi včera vypil, máš mysl jiskřivou a návrhy vskutku romantické. A kromě toho, taky odsud ráda vypadnu.“

„Takže vzhůru k netušeným zážitkům,“ hodil si Ken repliku z nějakého béčka. Teď se zrovna hodila.

* * *

Ráno bylo ostřejší než břitva a vzduch svěží jak ledová tříšť v Drsné Daisy. Křiklavě pomalovaný džíp uháněl prosluněnou krajinou a kola rozstříkovala fialově zabarvené kaluže, jež na zemi zbyly po ranním dešti a dosud se stačily ubránit vzrůstajícímu žáru letního dne. Holé skály a kameny se střídaly s neproniknutelným porostem. Křoviska po chvíli prořídla a vystřídaly je holé kamenité plošiny.

Ken Wood si říkal, že takhle zbarvenou oblohu spatřil naposledy při pobytu v Ohňové zemi, bylo to během natáčení Ledového zaklínače. Polární záře tam projasňovala zmrzlou pouštinu obdobným, nachově žíhaným svitem. Jenže tady po polární záři nebylo ani vidu, ostatně v Kalifornii by ji nikdo ani neočekával.

„Nerozebírej meteorologické záhady a raduj se ze života,“ poručil si Ken v duchu, přestal se zabývat ztřeštěnými nebesy a věnoval se aktuální situaci. Letní den, spolehlivý auťák, krásná holka, co víc si přát?

Jessie svírala masivní držadlo a dívala se přes přední sklopené sklo. Plavé vlasy jí vlály ve větru. Vychutnávala střemhlavý let. Jet s kýmkoli jiným, zřejmě by mu přidupla brzdu i s nohou, nebo by alespoň začala ječet. S Kenem se však nebála. Jela přece s jedním z nejlepších kaskadérů. Jeho odvážné, většinou sice šílené, nicméně vždy promyšlené kousky ničily divácké nervy a otevíraly bezedné pokladny mecenášů filmového průmyslu. Ne, nebyly v tom žádné počítačové hrátky, žádné renderované souboje či neexistující zbraně. V Kenových scénách hrála hlavní roli strohá, ale o to působivější realita – souboje, pády, exploze, skoky, koně, palné a chladné zbraně. A ve filmu pak ještě navíc krev, hodně krve.

Jessie přivřela oči před zářícím sluncem. Dnes mělo opravdu zvláštní barvu. Kalifornie je stejně taková duhová, barevná; dívka měla za víčky pocit, že se celý svět koupe v purpurových vodopádech. Škoda, že dnes musí domů, chtěla by Kena vidět ve vrcholné scéně další velkoprodukce, v Pádu Cañihradu. Dnes se má točit pár desítek sekund ze závěrečné scény snímku – podle scénáře to bude brutální bitka s dvouručními meči na pompézních kulisách hradeb s pády do vodního příkopu, jehož hladina je pokryta hořící smůlou. Hradby budou vysoké přes třicet metrů.

Čtyři kilometry od vily musel Ken zpomalit. Prašná cesta se stáčela do hlubokého úvozu a její povrch se změnil v pouštní rallye Baja California. Ken objížděl balvany velikosti přerostlých tykví a jámy, do nichž by se mohlo pohřbívat. Znal to tady, věděl, že zbývají dvě prudké zatáčky, mírné klesání a budou na místě. Těšil se, až s touhle kočkou skočí do křišťálově průzračné vody a...

Ken prudce zabrzdil a Jessie málem přepadla přes kapotu.

„Co blázníš?“ vyhrkla, napůl vyděšeně, napůl rozčileně. A strnula.

* * *

Před nimi stáli tři přízrační, fialovou aurou obklopení jezdci.

Seděli na opancéřovaných, šestinohých zvířatech a mlčeli. Jessie vykřikla a Ken Wood se nejistě optal: „Koukám, taky od filmu, co? A co to máte za perfektní obludy?“

Jezdci na sebe krátce pohlédli a cosi zamručeli. „Koukám na tu zbroj, paráda! Ale že jsem tady tyhle kostýmy nikde neviděl?“

„Dáblové,“ zašeptala Jessie.

Matně lesklé přilby ze všeho nejvíc připomínaly kombinaci čínských masek a rytířských helem. Zakrývaly jim obličej a jen úzké průzory dávaly tušit, kde se nacházejí oči. Dívka se zadívala na prostředního z nich a vyjekla hrůzou.

„Kene, má tři oči! Mají tři oči!“ zaječela a vyskočila z džípu. V panice se dala na útěk. Kaskadér se k ní otočil a chtěl na ni zavolat, aby se uklidnila, když vtom koutkem oka zahlédl jednoho z cizinců, jak zvedá cosi podobného samostřílu.

„Počkej, co blbneš?“ zařval na něj. „Co chceš dělat s tím...“

Střelec už však měl Jessii zaměřenou v elipsovitém zaměřovači a mladík nemohl zabránit tomu, aby prst zabijáka stiskl jemnou spoušť doorgu. Polirunový ozubený šíp ve zlomku sekundy dostihl přechájející dívku. Rotující střela vyrvala z mladého těla kus plicní tkáně a svalovinu srdce. Šíp vylétl Jessii z hrudi v gejzíru krve a zabodl se do pískovcového balvanu. Ten puknul, jako když do něj kameník úderem palice zarazí ocelový klín.

Jessie se zhroutila na zem a sytě červená krev barvila půdu. Chřestýš vyhřívaný se na vedlejším kameni varovně rozkmital ocas, ale sotva pohlédl střelci do očí, zmizel raději ve skalní rozsedlině. Někde vysoko zakrákoral sup.

„Ty idiote, ty’s ji zabil,“ pronesl Ken Wood a pokud by se někdo odvážil tvrdit, že tón jeho hlasu byl jen zlověstný, byl by dost vzdálený od reality.

Střelec na něj zkoumavě hleděl a pak pomalu, provokativně kývl hlavou. Samozřejmě, že tu samičku zabil, taky – co s ní...

Ken Wood přikývl také.

„Tak jo, ty magore. Jak chceš.“

Rozhlédl se po džípu a sebral z podlahy francouzský klíč. Vší silou jej mrštil po zabijákovi. Tři kilogramy zacíleného kovu vyrazily střelci z ruky zbraň, odrazily se od ní a změnily dráhu letu.

„Vedle,“ hlesl svou řečí neznámý, ale ani se tomu nestačil ušklíbnout. Francouzák totiž naplno zasáhl průzor v jeho přilbě. Modravá, hustá kaše vytrysknuvší z otvoru potvrdila zásah do černého, spíš do modrého.

Byl to mozek.

* * *

Šílenec z Kentucky neměl času nazbyt. Byly tu dvě věci, které mu bránily chladně uvažovat.

Věc první: mrtvá Jessie.

Věc druhá: zbylí dva pekelníci.

Jejich druh se právě bezvládně zhroutil na zem. Chvilí mlčky přihlíželi a poté pobídlí zvířata ostruhami. S tasenými meči zaútočili na mladíka.

Ken Wood si vzpomněl na včerejší střeleckou soutěž. Kam to jen dal? Bleskové hrábnutí do příruční schránky džípu a kaskadér držel

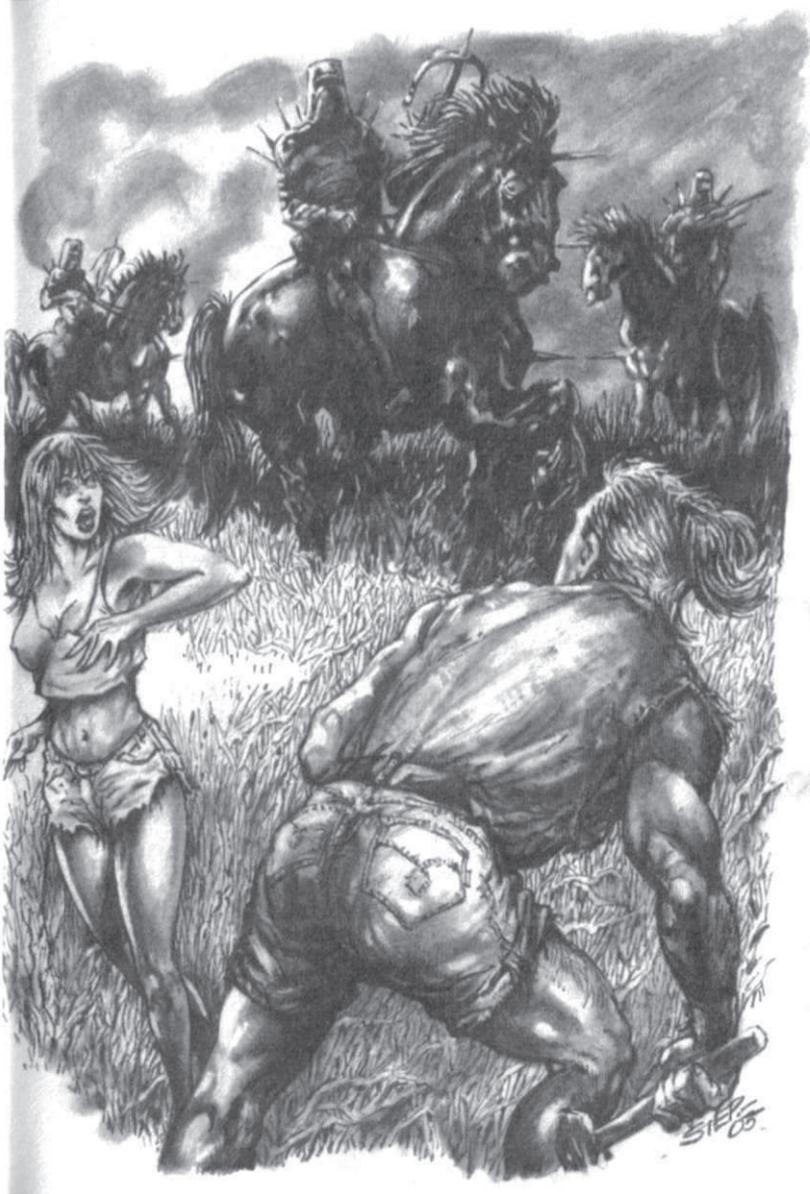
spolehlivou kovbojskou pětačtyřicítku, Peacemaker. Cvaknutí natahovaného kohoutku útočníci ani nezaslechli.

Po vyprahlém povrchu kalifornské pustiny duněla kopyta pseudokoní, na bocích i hlavě opancéřovaných a telepaticky řízených zvířat. Proláklinou se neslo zuřivé ržání. Ken však byl profesionál, mimo-jiné i ve střelbě. Nenechal se rozptylovat vedlejšími vlivy. Prostě zamířil a vystřelil.

Prásk! Nepatrně pohnul hlavní, zamířil znova a vystřelil. Dvě střely opustily hlaveň a rozhněvané svou krátkou existencí se vydaly ukončit jiné existence. A dosáhly cíle. Oční průzory v přilbách byly sice úzké, ale pro Šílence to byly jen další z mnoha terčových středů. Takhle rychle tedy skonali i další dva rytíři Řádu Purpurové smrti. Zemřeli, aniž se stačili dozvědět, proč se octli na planetě vzdálené od domovského Gamebu přes devět set tisíc světelných let. Jejich temné duše nikdy nedojdou klidu: zemřeli totiž, aniž by dokončili zadaný úkol.

Ken Wood na tom nebyl o moc lépe než protivníci visící ze sedel nestvůrných zvířat. Také měl pocit, že má vystřelený mozek. Nechápal zjevení podivných rytířů, natož překotný sled dalších událostí, a nebylo mu souzeno, aby – alespoň zde, na Zemi – cokoli pochopil.

Druhá střela prolétla třetímu pekelníkovi hlavou a nadělala v ní nepořádek odpovídající ráži malého děla, jenže útočník zlomek vteřiny předtím, než zahlédl smrt svého velitele, kata Krutodara ze Xaaru, mrštil po protivníkovi obsidiánový meč. Ken sice zahlédl vrženou zbraň, ale uhnout jí bylo nad jeho schopnosti. Během nekonečné, filmově rozložené sekundy stačil jen nepatrně pohnout hlavou. To mu však zachránilo život. Meč ho zasáhl do spánku plochou stranou a v mžiku ho uspal.

Čarodějnice Xylla kdesi na druhém konci Všemíra byla spokojená. Obezřetně vložila opalizující kouli zpátky do Ohně života. Přivolala si do sálu nejbližšího droona a ještě jednou pohlédla do plamenů.

„Poletíme si prohlédnout našeho nového přítele,“ sdělila Xylla dračici. Vylezla jí na hřbet, uvelebila se v záhybech kůže za hlavou a mlaskla.

„Jak si přejete, paní,“ kývla hlavou Matka Drull a mávla křídly.

2. kapitola

Chrám smrti

Ken Wood ležel v centru kruhové stavby. Kamenné sloupy, nekonečným prostorem popraskané a krutým časem zjizvené monolity, dosahovaly závratné výše. Jejich konce Ken nedohlédl. Mizely ve fialových mračnách planety Gameb a protínaly snad celý Vesmír. Byl to Chrám smrti.

Ken po upřeném pohledu do prostor vymykajících se lidským měřítkům pocítil poprvé v životě závrať. Zavřel oči a zklidňoval rozjitřený rozum.

„Kde to jsem? Kde je Jess? A kdy se už, sakra, probudím?“ ptal se v duchu sám sebe – a neodpovídal si. Připadal si jak ve škole, otázek dost a kloudné odpovědi abys pohledal. Opět otevřel oči a znovu se donutil vzhlednout do nezměrné výše. Mezi masivními pilíři spatřil zlověstný pohyb.

„Proboha, co je zase tohle?“

Absurdnost situace, mystické prostředí a bizarní létající monstrum, jež se k němu právě blížilo, ne, nic nedávalo smysl...

* * *

Z dračí hlavy se zablesklo a energie drooního paprsku roztavila nedaleko Pozemšťana jednu z kamenných dlaždic. Podlaha Chrámu smrti byla vydlážděná nepravidelnými lichoběžníky; byly mírně

vypouklé a na povrchu protkané rovnoběžnými rýhami pro odvod krve. Spáry mezi dlaždicemi v sobě neměly spojovací materiál, žádný písek ani hlínu. Ve štěrbinách nebylo nic a pod dlaždicemi nebyl Gameb. Krev obětí z Chrámu smrti se vsakovala do spár mezi dlažbou a pronikala hyperprostorem přímo k Černému Dvoru, k samotnému sídlu Vládce Všeho Zla.

Ken Wood se po paprskovém útoku netvora dal na útěk, po několika krocích se však bezradně zarazil. Rozhlédl se a zaklel:

„Kam se mám vlastně vydat?“

Plocha zdejší obdoby pohanského chrámu Stonehenge měla v průměru přes tři kilometry. Šílenec z Kentucky rezignovaně rozhodil paže.

„Tak dobře, co po mně chceš, obludo?“ zeptal se bez nároku na odpověď. „To je zase dneska den,“ pomyslel si ještě a obrátil pozornost k létajícímu ještěrovi. Ten už neútočil, ale klesal níž a níž.

Patnáctimetrové tělo plaza pokrývaly zelenavé, kovově se lesknoucí šupiny. Krátké sloupovité nohy, při letu přikrčené k trupu, ukončovaly černé drápy. Zrůdná tlama s metrovými horními špičáky působivě doplňovala fantaskní vzhled netvora. Zahrocené kužely zubů nenechávaly oběti byť jen pomyslnou naději na únik. Průsvitná blanitá křídla protkaná šlachami a temnými žilkami se během klesání občas nepatrně pohnula a tak udržovala sestupnou trajektorii. Vypoulené oči se spodními kožnatými víčky bystře sledovaly dnešní cíl. Ostré pařáty se mimovolně svíraly a rozvíraly. Čelisti se připravovaly k vypuštění dalšího smrtícího paprsku.

Ta příšera byl droon, bájemi oslavovaný – či zatracovaný – gamebský drak.

* * *

Droon kroužil kolem Pozemšťana v klesající spirále a dával mu tak nepokrytě najevo, že o zařazení Cizince do potravinového řetězce bylo definitivně rozhodnuto.

Pár metrů nad zemí náhle změnil směr letu a vyrazil proti němu. Cítil snadnou kořist. V zátylku se mu stačila vygenerovat další dávka energie potřebná k vypuštění smrtonosného paprsku. Stačilo zaměřit a pozměnit úhel pohyblivých zubů, díky jejichž zrcadlovým plochám

se droonům dařilo zacílit oběť s neuvěřitelnou přesností. A pak jen zasáhnout a opéct. Což se při prvním útoku, kupodivu, nezdařilo.

Teď však nebyl žádný důvod, aby i tento útok přišel vniveč. Oběť byla bezbranná a úkryt nikde. Droon vypustil smrtící paprsek. Ve stejný okamžik mu mozkiem projely dva shodné příkazy, ale každý jako by přicházel odjinud. Paprsek mu pohasl ještě mezi čelistmi...

V dračím mozku pulsoval, řinčel a bolel rozkaz:

„Nesmíš zaútočit!“

Druhý příkaz sice tak nebolel, ale byl stejně naléhavý; možná naléhavější:

„Ty přece víš, že nesmíš zaútočit...“

* * *

Drak letěl dál. Blanitá křídla hladila vzduch. Přikrčené nohy s obrovskými drápy se tiskly k trupu. Po těle světélkovaly šupiny a souvislé plochy kostěného pancéřování. A mířil přímo na Pozemšťana.

„Tak to je konec,“ blesklo Kenovi hlavou. Pak náhle spatřil něco, co způsobilo pokles jeho spodní čelisti málem až na zem. Mezi křídly připomínajícími blány druhohorních ptakoještěřů seděla lidská bytost!

Vlastně – lidská ne.

Na dračím hřbetě trůnila čarodějnice Xylla.

Xylla byla všemi respektovaná a zároveň upřímně nenáviděná vládkyně severní polokoule. Všehoschopná čarodějnice dokázala po celá staletí držet polovinu planety Gameb pod jhem své krutovlády, a to vůbec nebyl jednoduchý úkol. Fialová planeta se totiž nacházela v jednom z klíčových center Všehomíra. Xylla se nyní na rozkaz Vládce Všeho Zla a v souladu s vlastními plány rozhodla konečně ovládnout nenáviděnou fialovou planetu. Stačilo jen vhodně narušit křehký poměr sil Dobra a Zla.

Takhle to znělo velice jednoduše, ale ve své podstatě to bylo běžnými prostředky, jimiž disponovala, neuskutečnitelné. Za stovky let se jí to na Gamebu nezdařilo ani jednou. Xylla tedy musela přepravit na purpurovou planetu sílu, která sama o sobě dokáže rozkolísat a tím zničit všeobjímající, transcendentní Rovnováhu, jež vládne nejen tomuto, ale i mnoha dalším paralelním vesmírům.